Cyryl Kotyla
Uniwersytet Gdański

POPRAWNOŚĆ UJĘCIA NAKŁADÓW NA REMONT I ULEPSZENIE ŚRODKA TRWAŁEGO – ASPEKTY BILANSOWE I PODATKOWE ORAZ WPŁYW NA FINANSE JEDNOSTKI

Wstęp

Środki trwałe stanowią dla wielu jednostek gospodarujących bardzo ważną pozycję ich aktywów stąd, z punktu widzenia wiarygodności i rzetelności obrazu jednostki prezentowanego w sprawozdaniu finansowym, stanowią bardzo ważny element obrazu takiej jednostki. Dodatkowo, odpisy amortyzacyjne mają (mogą mieć) znaczący wpływ na wielkość kosztów ponoszonych w danym okresie, a więc tym samym również na wartość i poprawność ustalenia wyniku finansowego jednostki. Istotne są tu zarówno zagadnienia związane z początkowym ujęciem środka trwałego w księgach rachunkowych, a więc ustalenie wartości początkowej środka trwałego, dobór poprawnej i adekwatnej do zużycia metody amortyzacji i stawki amortyzacyjnej, jak i – w późniejszym okresie, już po rozpoczęciu jego użytkowania – odpowiednie rozliczanie pojawiających się nakładów ponoszonych na dany środek trwały. Bardzo często bowiem, już po przyjęciu środków trwałych do użytkowania, przedsiębiorcy ponoszą dodatkowe nakłady związane z ich eksploatacją – na okresowe przeglądy, remonty itp. Te ostatnie, czyli remonty, nieraz bardzo trudno jest odróżnić od modernizacji.

Właściwe rozliczanie późniejszych nakładów ponoszonych na środki trwałe mają duże znaczenie dla rachunkowości danej jednostki, dla jej stanu rozliczeń z urzędem skarbowym z tytułu podatku dochodowego, a tym samym dla stanu finansów danego przedsiębiorstwa, gdyż błędne ujęcie późniejszych nakładów na środki trwałe może doprowadzić:

- z punktu widzenia rachunkowości – do błędu w ustalaniu wyniku finansowego jednostki wskutek niepoprawnej informacji o kosztach danego okresu

oraz do wykazania niewłaściwej, tj. niezgodnej ze stanem faktycznym wartości aktywów trwałych jednostki wykazywanych w bilansie;
- z punktu widzenia prawa podatkowego – do błędnego ustalenia wysokości podstawy opodatkowania poprzez wykazanie niewłaściwej kwoty kosztów uzyskania przychodów, a tym samym zaniżonej lub zawyżonej kwoty należnego i przekazywanego na rachunek bankowy urzędu skarbowego podatku dochodowego.

1. Remont i modernizacja środka trwałego w prawie bilansowym

Jak wspomniano powyżej, poprawność ujęcia środków trwałych w systemie rachunkowości przedsiębiorstwa ma znaczenie z punktu widzenia informacji o wartości aktywów trwałych jednostki oraz informacji o wielkości wyniku finansowego. Należy pamiętać, iż jedną z nadrzędnych zasad rachunkowości jest zasada rzetelnego i wiarygodnego obrazu jednostki[1], która to obliguje jednostki do prezentowania informacji o środkach trwałych zgodnie ze stanem rzeczywistym/faktycznym[2], a to jest możliwe wyłącznie gdy poprawnie są odnoszone nakłady na remont i modernizację.

1.1. Zasady podstawowe – ujęcie i wycena początkowa oraz zasady amortyzacji

Pojęcie środka trwałego zostało określone w polskim prawie bilansowym (Ustawa o rachunkowości, art. 3 ust. 1 pkt 150 jako rzeczowe aktywa trwałe i zrównane z nimi, o przewidywanym okresie ekonomicznej użyteczności dłuższym niż rok, kompletne, zdatne do użytku i przeznaczone na potrzeby jednostki, do których zaliczamy w szczególności:

a) nieruchomości – w tym grunty, prawo użytkowania wieczystego gruntu, budowle i budynki, a także będące odrębną własnością lokale, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego oraz spółdzielcze prawo do lokalu użytkowego;
b) maszyny, urządzenia, środki transportu i inne rzeczy;
c) ulepszenia w obcych środkach trwałych;
d) inwentarz żywy.

Z kolei wartość początkową środków trwałych, od której są dokonywane odpisy amortyzacyjne, należy ustalać odpowiednio dla środków trwałych według cen nabycia, a dla środków trwałych wytworzonych we własnym zakresie według ich kosztu wytworzenia. Cena nabycia i koszt wytworzenia środków trwałych[3] obej-

[1] Zasada ta nazywana jest *true and fair view* w anglojęzycznych systemach rachunkowości.

[2] Chodzi tutaj zarówno o informację o ilości, jak i o wartości poszczególnych składników środków trwałych.

[3] Dotyczy nie tylko środków trwałych, lecz również środków trwałych w budowie oraz składników wartości niematerialnych i prawnych.

muje tutaj (Ustawa o rachunkowości, art. 29 ust. 8) ogół kosztów poniesionych przez jednostkę za okres budowy, montażu, przystosowania i ulepszenia, do dnia bilansowego lub przyjęcia do używania, w tym również:

- niepodlegający odliczeniu podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy;
- koszt obsługi zobowiązań zaciągniętych w celu ich finansowania i związane z nimi różnice kursowe, pomniejszony o przychody z tego tytułu.

Kolejne zagadnienia mające wpływ na poprawność wyceny i prezentację wartości środków trwałych oraz wielkość wyniku finansowego są amortyzacją środków trwałych oraz dokonywane odpisy z tytułu trwałej utraty wartości. Obydwa te aspekty, tj. amortyzacja oraz odpisy z tytułu trwałej utraty wartości, mają na celu doprowadzenie do tego, aby pierwotnie ustalona wartość środka trwałego wraz upływem czasu oraz zużyciem, wskutek jego wykorzystywania w prowadzonej działalności, była odpowiednio korygowana (obniżana), a w efekcie, aby wartość księgowa netto środka trwałego odpowiadała jego wartości ekonomicznej z uwzględnieniem stopnia zużycia.

Amortyzacja jest (MSR 16, art. 6) systematycznym rozłożeniem wartości podlegającej amortyzacji na przestrzeni okresu użytkowania składnika aktywów, a jej podstawowe zasady zostały uregulowane poprzez zapisy art. 32 Ustawy o rachunkowości, zgodnie z którą m.in.:

a) na dzień przyjęcia środka trwałego do używania należy ustalić okres lub stawkę i metodę jego amortyzacji, a poprawność stosowanych okresów i stawek amortyzacji środków trwałych powinna być przez jednostkę okresowo weryfikowana, powodując odpowiednią korektę dokonywanych w następnych latach obrotowych odpisów amortyzacyjnych;
b) odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych od środka trwałego należy dokonywać drogą systematycznego, planowego rozłożenia jego wartości początkowej na ustalony okres amortyzacji, przy czym:
   - rozpoczęcie amortyzacji następuje nie wcześniej niż po przyjęciu środka trwałego do używania,
   - zakończenie – nie później niż z chwilą zrównania wartości odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych z wartością początkową środka trwałego lub przeznaczenia go do likwidacji, sprzedaży lub stwierdzenia jego niedoboru, z ewentualnym uwzględnieniem przewidywanej przy likwidacji ceny sprzedaży netto pozostałości środka trwałego.

Jednocześnie prawo bilansowe obliguje jednostki gospodarujące przy ustalaniu okresu amortyzacji i rocznej stawki amortyzacyjnej do uwzględniania okresu ekonomicznej użyteczności takiego środka trwałego, na co wpływa w szczególności:

- liczba zmian, na których pracuje środek trwały,
- tempo postępu techniczno-ekonomicznego,
- wydajność środka trwałego mierzona liczbą godzin jego pracy lub liczbą wytworzonych produktów albo innym właściwym miernikiem,

- prawne lub inne ograniczenia czasu używania środka trwałego,
- przewidywana przy likwidacji cena sprzedaży netto istotnej pozostałości środka trwałego.

Poza amortyzacją, aktualną wartość księgową środka trwałego należy dodatkowo korygować w sytuacjach, gdy istnieje duże prawdopodobieństwo, że kontrolowany przez jednostkę składnik aktywów nie przyniesie w przyszłości w znaczącej części lub w całości przewidywanych korzyści ekonomicznych. W takich sytuacjach podmiot jest zobowiązany dokonać odpisu z tytułu trwałej utraty wartości, czyli (Ustawa o rachunkowości, art. 28 ust. 7) odpisu doprowadzającego wartość składnika aktywów wynikającą z ksiąg rachunkowych do ceny sprzedaży netto, a w przypadku jej braku – do ustalonej w inny sposób wartości godziwej. W przypadku środków trwałych (Ustawa o rachunkowości, art. 32 ust. 4) odpis jest dokonywany w ciężar pozostałych kosztów operacyjnych, a w szczególności uzasadniony w przypadkach: zmiany technologii produkcji, przeznaczenia do likwidacji, wycofania z używania lub innych przyczyn powodujących trwałą utratę wartości środka trwałego[4].

1.2. Ujmowanie nakładów na remont i modernizację

Poprawność stosowania zasad dotyczących ujęcia i wyceny początkowej oraz amortyzacji środków trwałych mają znaczenie podstawowe dla wiarygodności obrazu jednostki prezentowanego w sprawozdaniu finansowym, jednakże poza nimi, również ważne jest poprawne ujęcie dalszych nakładów ponoszonych na środki trwałe, a więc nakładów na remont i modernizację środka trwałego.

W odniesieniu do tego zagadnienia, przepisy polskiego prawa bilansowego nakazują (Ustawa o rachunkowości, art. 31 ust. 1), aby wartość początkową środka trwałego, którą stanowi cena nabycia lub koszt wytworzenia powiększały koszty jego ulepszenia, polegającego na przebudowie, rozbudowie, modernizacji lub rekonstrukcji i powodującego, że wartość użytkowa tego środka po zakończeniu ulepszenia przewyższa posiadaną przy przyjęciu do używania wartość użytkową, mierzoną okresem używania, zdolnością wytwórczą, jakością produktów uzyskiwanych za pomocą ulepszonego środka trwałego, kosztami eksploatacji lub innymi miarami.

Kierując się zatem powyższą zasadą, należy zauważyć, iż prawo bilansowe definiuje tylko i wyłącznie pojęcie ulepszenia środka trwałego, zupełnie pomijając pojęcie remontu. Analizując odpowiedni zapis polskiego prawa bilansowego (Ustawa o rachunkowości, art. 32 ust. 1), należy przyjąć, iż najważniejszą cechą odróżniającą remont od ulepszenia jest skutek tego działania polegający na tym, iż zwiększeniu ulega wartość użytkowa ulepszanego środka trwałego w stosunku do jego wartości użytkowej mierzonej przed rozpoczęciem procesu ulepszania. Sam wzrost wartości użytkowej może być mierzony m.in. zwiększoną zdolnością pro-

[4] Więcej na temat zagadnień związanych z utratą wartości aktywów, w tym środków trwałych zob. Krajowy Standard Rachunkowości nr 4 oraz Międzynarodowy Standard Rachunkowości nr 36.

dukcyjną, wyższą jakością produktów wytwarzanych za pomocą tego środka trwałego, niższymi kosztami eksploatacji lub innymi tego typu wskaźnikami. Ważną cechą nakładów na ulepszenie jest sposób ich ujęcia rachunkowego, a mianowicie tego typu nakłady (Ustawa o rachunkowości, art. 31 ust. 1) muszą zwiększać wartość początkową środka trwałego, a tym samym nie mogą być w momencie ich poniesienia bezpośrednio odnoszone w koszty działalności. W koszty jednostki są odnoszone bowiem poprzez odpisy amortyzacyjne.

Pomimo że przepisy o rachunkowości nie definiują pojęcia remontu, przyjmuje się – trochę poprzez odniesienie do analogicznych pojęć występujących w prawie podatkowym, o czym poniżej – iż koszty remontu:

- stanowią nakłady na przywrócenie dotychczasowej funkcjonalności/użyteczności środka trwałego i nie powodują zwiększenia jego wartości początkowej,
- nie powodują zwiększenia jego wartości początkowej, a są odnoszone w koszty działalności.

Zatem, pomimo że z punktu widzenia przedmiotu jest nim jeden i ten sam środek trwały, to późniejsze nakłady związane z tym środkiem trwałym mogą – wręcz muszą – być odmiennie traktowane w zależności od tego, jaki jest cel oraz skutek ich poniesienia.

1.3. Środki trwałe w sprawozdaniu finansowym

Informacja o posiadanych środkach trwałych stanowi ważny element sprawozdania finansowego i ma wpływ na ocenę czy obraz jednostki. W sprawozdaniu jest prezentowany w sposób rzeczywisty i wierny, co ma olbrzymie znaczenie dla potencjalnych inwestorów oraz obecnych akcjonariuszy/udziałowców. Jeżeli przyjąć (Cornell 1999, s. 6), że celem wyceny jest oszacowanie właściwej wartości rynkowej spółki, to niewątpliwie wycena środków trwałych ma w procesie wyceny spółki duże znaczenie.

Co do zasady ogólnej, środki trwałe są prezentowane w bilansie po stronie aktywów bilansu, w podziale na grupy zgodnie z załącznikiem do ustawy o rachunkowości (Ustawa o rachunkowości, załącznik nr 1).

„ Rzeczowe aktywa trwałe
1. Środki trwałe:
   a) grunty (w tym prawo użytkowania wieczystego gruntu),
   b) budynki, lokale i obiekty inżynierii lądowej i wodnej,
   c) urządzenia techniczne i maszyny,
   d) środki transportu,
   e) inne środki trwałe,
2. Środki trwałe w budowie.
3. Zaliczki na środki trwałe w budowie".

W tym miejscu należy podkreślić, że skoro (Helin 2000, s. 99) rzeczowy majątek trwały jest tradycyjnym elementem każdego sprawozdania, to błędna interpretacja pojęcia remont i modernizacja ma znaczący wpływ na ujęcie księgowe remontu/modernizacji, a tym samym na prezentację informacji o środkach trwałych w bilansie jednostki i wycenę samej spółki jako całości.

2. Remont i modernizacja w ujęciu podatkowym

Remont i modernizacja w przepisach o podatkach dochodowych stanowi równie ważny aspekt co w przepisach o rachunkowości. Oczywiście, istnieją całkiem inne tego przesłanki, gdyż prawo podatkowe koncentruje się na aspektach polityki fiskalnej, a więc w tym zakresie przede wszystkim na zapewnieniu odpowiednich wpływów z podatków dochodowych do budżetu państwa[5].

2.1. Pojęcie środka trwałego oraz amortyzacji w podatku dochodowym

Zgodnie z regulacjami o podatku dochodowym od osób prawnych (Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, art. 16a ust. 1), środkami trwałymi dla celów podatkowych nazywa się stanowiące własność lub współwłasność podatnika, nabyte lub wytworzone we własnym zakresie, kompletne i zdatne do użytku w dniu przyjęcia do używania:

- budowle, budynki oraz lokale będące odrębną własnością,
- maszyny, urządzenia i środki transportu,
- inne przedmioty,

przy czym ww. składniki muszą one spełniać dodatkowe kryteria, a mianowicie:

- przewidywany okres ich użytkowania musi być dłuższy niż rok,
- muszą być wykorzystywane przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą albo oddane do używania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub umowy leasingu.

Spełniając powyższe kryteria klasyfikacyjne, poza samym prawem nazywania danego składnika aktywów środkiem trwałym, jednostki uzyskują możliwość odpisywania w tzw. koszty uzyskania przychodów odpisów z tytułu ich amortyzacji. Tutaj jednak należy pamiętać, że odnoszone w koszty podatkowe mogą być tylko i wyłącznie odpisy w takiej wysokości, która wynika z dopuszczalnych podatkowo zasad amortyzacji środków trwałych, a więc – co do zasady ogólnej – stawek amortyzacji ustalonych wyłącznie przy zastosowaniu stawek amortyzacyjnych zawartych w odpowiednim załączniku do ustawy (Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, załącznik nr 1) oraz odpowiednich (Ustawa

[5] Oczywiście, cele polityki fiskalnej państwa są znacznie szersze niż tylko egzekwowanie należności z tytułu podatku dochodowego, co jednak zostaje pominięte, gdyż nie jest bezpośrednio związane z tematem opracowania.

o podatku z dochodowym od osób prawnych, art. 16h) zasad podstawowych amortyzacji podatkowej środków trwałych[6].

2.2. Rozliczanie podatkowe remontów i modernizacji

Pojęcie modernizacji (ulepszenia) i zasady jego ujęcia podatkowego są również przedstawione w przepisach podatkowych (Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, art. 16g ust. 13) i zgodnie ze stosownymi zapisami należy uznać, że jeżeli w wyniku przebudowy, rozbudowy, rekonstrukcji, adaptacji lub modernizacji środek trwały uległ ulepszeniu, jego wartość początkową należy powiększyć o sumę wydatków na ich ulepszenie[7]. W rozumieniu prawa podatkowego, środki trwałe są ulepszone, gdy suma wydatków poniesionych na ich przebudowę, rozbudowę, rekonstrukcję, adaptację lub modernizację w danym roku podatkowym przekracza 3500 zł i wydatki te powodują wzrost wartości użytkowej w stosunku do wartości z dnia przyjęcia środków trwałych do używania, mierzonej w szczególności okresem używania, zdolnością wytwórczą, jakością produktów uzyskiwanych za pomocą ulepszonych środków trwałych i kosztami ich eksploatacji.

Wstępna analiza porównawcza pojęcia ulepszenie, w rozumieniu prawa bilansowego i podatkowego, wskazuje, że rozumienie tego pojęcia (ulepszenie) jest analogiczne, a podstawowa różnica tkwi w tym, iż dla celów podatkowych pojawia się kryterium wartościowe, czyli kwota 3500 zł. Jak wspomniano wcześniej, ewentualna pomyłka w klasyfikacji nakładów na remont i ulepszenie dla celów podatkowych jest kosztowna, z punktu widzenia finansów firmy, gdyż skutkuje zawyżeniem kosztów uzyskania przychodów, tym samym zaniżeniem podstawy opodatkowania, a co najważniejsze zaniżeniem kwoty przekazanego podatku dochodowego. Dodatkowo w przypadku takiego zaniżenia problem jest jeszcze większy, gdyż jednostka musi zapłacić tzw. karne odsetki podatkowe, co znacząco powiększa negatywny wpływ na stan finansów podmiotu.

Nie powinno dziwić zatem, że problemy z właściwą klasyfikacją późniejszych nakładów na środki trwałe stanowią istotny problem wielu podatników i przedmiot wielu wniosków o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawnych przewidzianej w przepisach prawa podatkowego (Ordynacja podatkowa, art. 14b §1), kierowanych do organów skarbowych. Analizując wnikliwie interpretacje organów skarbowych, można bez żadnych wątpliwości wskazać główną linię interpreta-

[6] W związku z tym, że użyto zwrotu „co do zasady ogólnej", pominięto szczegółowe rozważania na temat istniejących w prawie podatkowym odstępstw od zasad ogólnych określonych w przywoływanym art. 16 h ww. ustawy, a dotyczących określonych sytuacji i rodzajów środków trwałych, np. możliwości stosowania indywidualnych stawek amortyzacyjnych dla środków trwałych używanych lub możliwości podwyższania podstawowych stawek amortyzacyjnych w odniesieniu do budynków i budowli użytkowanych w warunkach złych i pogorszonych, maszyn i urządzeń poddanych szybkiemu postępowi technologicznemu itd.

[7] Wartość początkową należy powiększyć również o wydatki na nabycie części składowych lub peryferyjnych, których jednostkowa cena nabycia przekracza 3500 zł.

cyjną[8] oraz cechy charakterystyczne ulepszenia środka trwałego. Organy skarbowe, interpretując problemy podatników w tym zakresie, jednoznacznie stwierdzają, że:

„Przyjętym w doktrynie poglądem jest, że z ulepszeniem środków trwałych mamy do czynienia, gdy następuje ich:

1. przebudowa, czyli zmiana (poprawienie) istniejącego stanu środków trwałych na inny,
2. rozbudowa, tj. powiększenie (rozszerzenie) składników majątkowych, w szczególności budynków i budowli, linii technologicznych itp.,
3. adaptacja, tj. przystosowanie (przerobienie) składnika majątkowego do wykorzystania go w innym celu niż ten, do którego był pierwotnie przeznaczony, albo nadania mu nowych cech użytkowych,
4. rekonstrukcja, tj. odtworzenie (odbudowanie) zużytych całkowicie lub częściowo składników majątkowych,
5. modernizacja, tj. unowocześnienie środka trwałego" (ITPB1/423-39/a/07/AW)."

Zakończenie

Wydaje się, iż omawiane kwestie związane z remontem i modernizacją środków trwałych nie powinny budzić wątpliwości i stanowić jakichkolwiek problemów interpretacyjnych, jednakże w praktyce gospodarczej tak nie jest. W szczególności występują kłopoty na gruncie prawa podatkowego, o czym świadczy np. duża liczba interpretacji podatkowych udzielonych przez organy skarbowe w tym obszarze, które są dostępne na stronach internetowych lub w tzw. systemach informacji prawnej[9].

Samo ujęcie bilansowe i podatkowe nakładów związanych z remontami i ulepszeniami (modyfikacjami) środków trwałych ma kluczowe znaczenie dla stanu finansów przedsiębiorstw, gdyż:

- z jednej strony, wpływa bezpośrednio na wielkość zysku netto do podziału, który następnie jest albo wypłacany udziałowcom w postaci dywidendy, albo też pozostaje do dyspozycji jednostki, np. w formie zwiększonego kapitału zapasowego,

[8] W sprawach podatkowych nie jest również niczym niezwykłym sytuacja, w której poszczególne sądy czy urzędy wydają sprzeczne orzeczenia lub interpretacje, co powoduje olbrzymie kłopoty jednostek gospodarujących, gdyż nie wiadomo, którą interpretację przepisów przyjąć za właściwą, a którą odrzucić.

[9] Liczba takich interpretacji dotyczących omawianych zagadnień związanych z remontem i modernizacją można w prosty sposób sprawdzić w produktach firm wyspecjalizowanych w dostarczaniu informacji prawnej, a więc np. w Serwisie Informacji Prawnej KWANTUM Wydawnictwa Kwantum Sp. z o.o. lub Systemie Informacji Prawnej LEX firmy Wolters Kluwer oraz innych tego typu systemach.

- skutkuje przedstawieniem błędnego obrazu jednostki w jej sprawozdaniu finansowym i staje w sprzeczności z rachunkową zasadą *true and fair view,* a przez to wpływa na mniejszą chęć użytkowników sprawozdań finansowych, będących potencjalnymi inwestorami, do inwestowania w takie jednostki,
- wpływa na wysokość rozliczeń podatkowych jednostki, kształtując wielkość należnego i płaconego podatku dochodowego od osób prawnych oraz dodatkowe koszty w przypadku popełnienia błędu, a więc kary ustawowe i odsetki podatkowe.

Zatem można, wręcz należy, mówić w tej sytuacji o zagrożeniu stanu finansów przedsiębiorstwa, a czasami nawet o zagrożeniu kontynuacji jego dalszego funkcjonowania.

Bibliografia

Cornell B. (1999), *Wycena spółek*, Wydawnictwo K.E. Liber, Warszawa.
Helin A. (2000), *Sprawozdanie finansowe według Międzynarodowych Standardów Rachunkowości*, Fundacja Rozwoju Rachunkowości w Polsce, Warszawa.
Interpretacja Ministra Finansów z 27 sierpnia 2007 r., nr pisma ITPB1/423-39/a/07/AW.
Ustawa z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (DzU 2005, 8.60).
Ustawa z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (DzU 2000, 54.654).
Ustawa z 29 września 1994 r. o rachunkowości (DzU 2009, 152.1223).
Krajowy Standard Rachunkowości nr 4 (KSR 4) – Utrata wartości aktywów.
Międzynarodowy Standard Rachunkowości nr 16 (MSR 16) – Rzeczowe aktywa trwałe
Międzynarodowy Standard Rachunkowości nr 36 (MSR 16) – Utrata wartości aktywów.

EXPENSES ON REPAIRS OR MODERNIZATION OF FIXED ASSETS – ACCOUNTING AND TAXATION ASPECTS AND ITS INFLUENCE ON COMPANY FINANCES

Summary

Total value of fixed assets very often is important among the rest of assets presented in the company balance sheet. Because of that, fixed assets could directly or indirectly influence company finances. Without many accounting and taxation aspects connected with fixed assets proper presentation of expenses spent on repairs or modernization of them seems to be very important as due to potential faults in this area company could even bankrupt in some specific situations.